

Griffienummer : _____

Repertoriumnummer : 1809

Vonnisdatum : 06.09.2005

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, met zetel te _____

2. _____, machinist, geboren _____
_____, wonende te _____
_____, van Nederlandse nationaliteit, in zijn hoedanigheid van
bestuurder van _____

Verdacht van: te _____

als (mede)eigenaar(s) die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft
toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven

Van 29 januari 1996 tot 27 januari 2004,

op het onroerend goed gelegen te _____ gekadastriseerd of geweest zijnde

_____, met zetel te _____

Ingevolge akte van aankoop dd. 13/01/1995 verleden voor notaris met standplaats te

- een loods met als afmetingen 30,60m x 16m en een kroonlijsthoogte van ca. 5m, waarvan de muren opgetrokken zijn in betonblokken met een hoogte van ca. 1m en eerder metaalplaten en de dakbedekking bestaande uit eternieten golfplaten in zadeldakvorm;
- een loods met als afmetingen 30m x 16m gelegen in het verlengde van voormelde loods met dezelfde configuratie en materialen en gelegen langs de rechter perceelsgrens;
- een loods met als afmetingen 57m x 16m aansluitend met voormelde loods en gelegen langs de achterste perceelsgrens, waarvan de muren bestaan uit grijze metalen profielplaten en met een zadeldak bestaande uit rode ijzeren profielplaten;
- een verouderde loods met als afmetingen 12m x 55m en een houten afdak van 3,30m over de breedte van 55m, opgericht in roofing golfplaten en met een zadeldak in eternieten golfplaten;
- een open loods met als afmetingen 17,20m x 46,30m met een kroonlijsthoogte van ca. 5m en een nokhoogte van ca. 6,5m, bestaande uit een metalen geraamte aan de achterzijde dichtemaakt met roofing golfplaten en met een dakbedekking in ijzeren golfplaten;
- de ophoging van het terrein en verhardingen met blauwe kiezels en klinkers;

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen in stand te hebben gehouden.

VERBETERING EN AANVULLING:

Verdacht van te vanaf 29 januari 1996 tot 27 januari 2004, 5 loodsen en een terreinophoging in stand te hebben gehouden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien art. 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement dd 22.10.1996, en thans art. 149 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

- de plaats te herstellen in de vorige toestand;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 16/11/2004,
nr. en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 94,45 euro. De Bewaarder (get.)

*** **

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

- 2de beklaagde, bijgestaan door Mr advocaat te

- Mr. advocaat te , vertegenwoordigt
1ste beklaagde, die ter zitting niet verscheen.

*** **

De dagvaarding dient als volgt te worden verbeterd en aangevuld:

Verdacht van te , vanaf 29 januari 1996 tot 27 januari 2004, 5 loodsen en een terreinophoging in stand te hebben gehouden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning

1.

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146 en 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16,36,38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (B.S. van 29 april 2000), zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging

van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003).

Tijdens de geïncrimineerde periode werden de ten laste gelegde feiten strafbaar gesteld door de artikelen 44, 64 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd bij de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Aan de constitutionele elementen van de ten laste gelegde misdrijven en aan de minimale crop gestelde straffen werd echter niet geraakt.

2.

De feitelijk strafbare gedraging in hoofde van beklaagden bestaat erin dat zij zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning 5 loodsen hebben in stand gehouden én het terrein hebben opgehoogd en verhard met blauwe kiezels en klinkers.

3.

Eerste beklaagde is de eigenaar van een onroerend goed gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____, tweede beklaagde is de gebruiker van deze gronden.

Deze percelen liggen deels in een goedgekeurde en niet vervallen verkaveling (_____ binnen de grenzen van een agrarisch gebied en deels binnen de grenzen van een landschappelijk waardevol gebied (gewestplan _____, ggek. bij K.B. van 22 maart 1978).

Op 18 april 2005 werd vastgesteld dat 1 loods volledig werd verwijderd (d.i. loods _____ op het opmetingsplan gevoegd aan het proces-verbaal van vaststelling van 18.04.05).

De loodsen _____ zijn gelegen in woongebied en agrarisch gebied.

De loodsen _____ zijn gedeeltelijk gelegen in landschappelijk waardevol gebied.

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van 2 augustus 1982 werd de regularisatie van een houtopslagplaats geweigerd.

Bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van _____ van 25 november 1982 werd het beroep niet ingewilligd.

Bij ministoneel besluit van 2 juli 1984 werd het ingesteld beroep verworpen.

Het staat vast dat de niet vergunde bouwwerken zonder de rechts vereiste stedenbouwkundige vergunning worden in stand gehouden in de geïncrimineerde periode.

4.

Het Hof van Cassatie oordeelde in haar arrest van 22 februari 2005 dat "een landschappelijk waardevol gebied agrarisch gebied" een "agrarisch gebied met bijzondere waarde" is, in de zin van artikel 146, vierde lid Stedenbouwdecreet.

Vermits de werken werden uitgevoerd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, is art. 146, derde lid, niet van toepassing en wordt de argumentatie van beklaagde op dit punt verworpen als zijnde ongegrond.

5.

Bij arrest nr. _____ van 19 januari 2005 vernietigt het Arbitragehof in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden «, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg ».

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: "De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden."

De tenlastelegging is geen inbreuk bedoeld in artikel 146, eerste lid, 4° en 5° DORO.

De bewezen inbreuk situeert zich volgens het gewestplan in agrarisch gebied.

De strafsanctie voor de instandhouding van de bewezen inbreuk geldt in dit geval niet (meer).

6.

Een misdrijf is een door de wet omschreven gedraging waaraan de wet een straf vastknoopt (in dezelfde zin: C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *Belgisch Strafrecht*, Gent, E. Story Scientia, 1976, nr. 516; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *Handboek Belgisch Strafrecht*, Leuven, Acco, 1990, nr. 242; C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht, Strafprocesrecht & Internationaal Strafrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Maklu, 2003, 136). Er is slechts sprake van "decriminalisering" wanneer de wet zowel de inbreuk als de eraan verbonden strafsanctie schrapt (C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 51). Krachtens artikel 78 Sw. is een misdrijf verschoonbaar in de gevallen bij de wet bepaald.

Artikel 146, eerste lid, 1° DORO bepaalt dat (o.m.) het uitvoeren, voortzetten en instandhouden van handelingen, werken en wijzigingen zonder de krachtens artikel 99 DORO verplichte voorafgaande vergunning gestraft wordt met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen. De strafsanctie voor de instandhouding van die handelingen, werken en wijzigingen geldt

krachtens artikel 146, derde lid DORO evenwel niet wanneer die niet gelegen zijn in de in artikel 146, vierde lid DORO vermelde ruimtelijk kwetsbare gebieden (in dezelfde zin: F. PETILLION, *RABG* 2003, 825-826; S. LUST, "Het handhavingsdecreet terug naar af", *T.R.O.S.* 2004, (194), 195, en S. LUST, "Recente ontwikkelingen in het ruimtelijke ordeningsrecht", in M. BOES (ed.), Brugge, Die Keure, Themis 26, 2004, 16 en S. LUST, "Stedenbouwstrafrecht: een status questionis", *C.D.P.K.* 2004, (512), 523 die erop wijst dat de decreetgever "de lijst van strafbare gedragingen van artikel 146 al. 1 DRO niet [heeft] gewijzigd, en het principe van de strafbaarheid van de instandhouding van onwettig verrichte werken, handelingen of wijzigingen ... dus onverkort [heeft] behouden" en dat "de decreetgever aan dit principe de regel toevoegt dat "de strafsanctie niet geldt" behalve in drie welbepaalde gevallen"; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, Larcier, 2004, nr. 21).

Het Arbitragehof heeft zich niet uitgesproken of het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO een strafuitsluitingsgrond dan wel een wijziging van de strafbaarstelling is (Arbitragehof, nr. van 19 januari 2005, overweging B.7; het is onterecht dat sommige auteurs menen dat het Arbitragehof dat wel zou hebben gedaan in het arrest nr. van 22 juli 2004: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 196; J. GHYSELS, "Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw. Afgeschaft of niet?", *NjW* 2004, (1303), 1305; D. VAN HEUVEN en J. BELEYN, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *NjW* 2004, (1271), 1273 die ten onrechte aanvoeren dat het Arbitragehof artikel 146, derde lid DORO lijkt te interpreteren als "veeleer drie werkelijk onderscheiden strafbaarstellingen"). Het Hof van Cassatie had reeds de gelegenheid om te bevestigen dat de decreetgever met deze inlassing bij decreet van 4 juni 2003 heeft gewild om in die welbepaalde gevallen "de strafsanctie niet verder te doen gelden" (Cass., 23 november 2004, ...; idem: Antwerpen, 19 november 2003,

Het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO is de uitzondering op de regel in artikel 146, eerste lid, 1° DORO en is ook duidelijk (anders doch ten onrechte: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.*, 195; J. GHYSELS, *Id.* 1303; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.* nr. 21-22; I. VAN GIEL en Y. LOIX, "Vernietigingsarrest Arbitragehof van 19 januari 2005 schept licht in de "duistere" stedenbouwhandhaving en zal cascade van "intrekkingsprocedures" veroorzaken", *T.B.O.* 2005, (220), 224). Het heeft betrekking op de straftoewijzing en is derhalve een strafuitsluitende verschoningsgrond (in dezelfde zin: Gent, 26 november 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, ...; Gent, 8 oktober 2004, ...; Gent, 30 januari 2004 aangehaald door S. LUST, ...; Gent, 9 januari 2004, ...; Gent, 2 januari 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, ...; Gent, 19 december 2003, ...; Gent, 7 november 2003 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, ...; Gent, 3 november 2003 aangehaald door P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.*, 24 oktober 2003, *T.M.R.* ...; Gent, 10 oktober 2003, ...; Brussel, 18 november 2003, ...; Corr. Gent, 25 mei 2004, ...; Corr. Veurne, 12 maart 2004, aangehaald door S. LUST, ...; Corr. Gent, 6 januari 2004, ...; met verwijzing naar Gent, 21 november 2003, ...; Corr. Brugge, 4 november 2003 aangehaald door S. LUST, ...

R. MORTIER, "Hoe sterk is de ketting... 12 jaar later?", *T.M.R.* 2003, (584), 597 die het heeft over "de nieuwe regelgeving met betrekking tot het verval van de strafsancie voor het instandhouden van stedenbouwkundige inbreuken"; M. FAURE, F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Recente ontwikkelingen inzake het leefmilieu- en stedenbouwstrafrecht", in K. en M. DEKETELAERE (eds.), *Jaarboek Milieurecht 2003*, Brugge, Die Keure, 2003, (223), 289; V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd", *T.M.R.* 2004, (2), 7 die verwijst naar Gent, 2 januari 2004 en 7 november 2003, onuitg.; I. VAN GIEL, "Eerste arrest van het Arbitragehof over de ongrondwettigheden van het verjaringsdecreet ruimtelijke ordening (noot onder Arbitragehof nr. 22 juli 2004)", *R.W.* 2004-05, (582), 584; F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Afgelopen? Toch niet. Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtszekerheid na het decreet van 4 juni 2003", *T.B.O.* 2004/1, (16), 30; G. DEBERSAQUES, "Handhaving", in B. HUBEAU en W. VANDEVYVERE (eds.), *Handboek Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brugge, Die Keure, 2004, 827-828 voor wie "de libellering van het derde lid ... [lijkt] te duiden in de richting van een beslissende grond van verschoning" en die daartegenover een uitspraak van de bevoegde minister en de toelichting door de indieners van het voorstel van decreet plaatst; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, o.c., nr. 20 die voorhouden dat "de strafuitsluiting zoals geformuleerd door artikel 146 DRO [...] als het ware een bestanddeeluitsluiting uit het instandhoudingsmisdrijf [is], zoals dit wordt bepaald in de eerste paragraaf van voormeld artikel"; S. LUST, *T.R.O.S.* 2004, 195 die toegeeft dat artikel 146, derde lid DORO "lijkt erop te wijzen dat het enkel om een strafuitsluitingsgrond zou gaan" maar ten onrechte stelt dat "de bewoordingen terzake niet duidelijk zijn" wat haar doet teruggrijpen naar "de bedoeling van de decreetgever"; zie ook M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *R.W.* 2003-04, (601), 619 die eensdeels het derde lid van artikel 146 DORO als een strafuitsluitingsgrond bestempelt (nr. 45) en anderdeels van oordeel is dat "er van een misdrijf geen sprake meer is" (nr. 46); B. BOUCKAERT en T. DE WAELE, *Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw in het Vlaamse Gewest*, Brugge, Vanden Broele, 2004, 324 die geen standpunt innemen; anders: Gent, 10 december 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, ; Corr. Dendermonde, ; Corr. Dendermonde, 27 oktober 2003, Corr. Dendermonde, 20 oktober 2003, ; Corr. Dendermonde, 29 september 2003, Corr. Dendermonde, 13 september 2004, ; A. VAN BRABANT, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven (decreet van 4 juni 2003), *Waarvan Akte* 2003/4-5-6, 5). De zin van het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO kan niet worden omgebogen door verklaringen die aan de aanneming ervan zijn voorafgegaan, te laten voorgaan op de duidelijke tekst van die uitzonderingsbepaling (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 2 februari 2005; sommige auteurs verwijzen derhalve ten onrechte naar de parlementaire voorbereiding: P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, o.c., nr. 18, 22 en 25; J. GHYSELS, *l.c.*, 1304; S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 195; S. LUST, "Het Handhavingsdecreet gedeeltelijk vernietigd: over de "verjaring" van stedenbouwmisdrijven, de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en de keuze van de herstelmaatregel" (noot onder Arbitragehof nr. 19 januari 2005). *RABG* 2005, (373), 376).

Die strafuitsluitende verschoningsgrond heeft enkel betrekking op de bestraffing of de strafwaardigheid van het bewezen misdrijf. Het laat het bewezen (verschoond) misdrijf zodoende bestaan en derhalve ook de burgerlijke gevolgen ervan. (in dezelfde zin: Cass., 29 januari 1974, *Arr. Cass.* ; H. BEKAERT, *Théorie générale de l'excuse en droit pénal*, Brussel, Bruylant, 1957, nr. 63, 65, 68, 69, 72, 73, 116, 124-126; H. BEKAERT, "Algemene theorie over de verschoning in het strafrecht", *R.W.* 1956-57, (1241), 1254; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *o.c.*, nr. 510; C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *o.c.*, nr. 801, 900-901; C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 224; S. VAN DYCK en J. VANANROYE, "Het lot van de burgerlijke vordering bij toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond uit art. 5 2 Sw.", *T. Strafr.* 2004, (189), 190: "Een strafuitsluitende verschoningsgrond heft immers enkel de strafwaardigheid van de strafbaar gestelde gedraging op, zonder afbreuk te doen aan haar onrechtmatigheid"; anders (impliciet): Antwerpen, 19 november 2003, *NjW* 2004, 1318; M. BOES, *l.c.*, 619).

De toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond van artikel 146, derde lid DORO maakt geen grond van verval of onontvankelijkheid van de strafvordering uit in de zin van Hoofdstuk IV van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (*mutatis mutandis* in dezelfde zin: Cass., 9 maart 2004, ; Cass., 4 september 2001,

Aan het arrest van het Hof van Cassatie van 24 februari 2004 (Cass., 24 februari 2004,) ligt een gewijzigde kwalificatie van de herstellvordering ten grondslag.

De herstellvordering wordt thans gekwalificeerd als een vordering tot teruggave en heeft derhalve een civielrechtelijk karakter. Die vordering strekt ertoe in het algemeen belang de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,). Het strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,) Uit het civielrechtelijke karakter van de teruggave vloeit voort dat zij het voorwerp uitmaakt van een burgerlijke vordering die strekt tot het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

De "rechtsoverdracht tot herstel van de schade, door een misdrijf veroorzaakt" bedoeld in artikel 3 Voorafgaande Titel Sv. omvat zowel de vordering tot schadevergoeding krachtens artikel 1382 B.W. als de vordering tot teruggave zoals bedoeld in de artikelen 44 Sw., 161 en 189 Sv. waaronder de voorliggende herstellvordering op grond van artikel 149 DORO.

De herstelmaatregel is geen straf maar een maatregel van burgerlijke aard (in dezelfde zin: Cass., 9 september 2004, ; Cass., 2 maart 2004, Arbitragehof nr. 28 april 2004; R. VEKEMAN, "De verjaring van de stedenbouwmisdrijven", *T. Gem.* 2003, (246), 254). Artikel 149 DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het (verschoond) stedenbouwmisdrijf is ontstaan (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,

Uit het voorgaande volgt dat de strafrechter na de strafuitsluitende verschoonbaarheid te hebben vastgesteld, zijn bevoegdheid behoudt om over de voorliggende herstellvordering uitspraak te doen en om de gevorderde herstelmaatregel op te leggen (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 1, 19 januari 2005, overweging B.4).

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gemachtigde ambtenaar van 16 april 1999.

De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld. Het bij decreet van 4 juni en 21 november 2003 gewijzigd artikel 149 DORO vereist niet dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering opnieuw moet overwegen of aan die wijzigingen moet aanpassen (in dezelfde zin: Cass., 23 november 2004, 1). Artikel 149, tweede lid DORO is nog niet in werking getreden (art. 198bis DORO).

De inbreuk van instandhouding is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr.

1, 1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, R.v.St., 1, 2 april 2004, 1). Er ligt geen proces-verbaal van vaststelling door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklaagde betwist niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is (in dezelfde zin: Cass., 4 december 2001, R.W., 1). De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003, 1). De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendings (in dezelfde zin: Cass., 3 maart 2004, 1). De hersteltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

7.

De misdrijven zoals omschreven in de inleidende dagvaarding zijn toerekenbaar aan de rechtspersoon; deze misdrijven werden gepleegd in het kader van het maatschappelijk doel van de vennootschap, die op de hoogte diende te zijn van de stedenbouwwetgeving. De vennootschap is gevestigd op de terreinen waar de wederrechtelijke constructies in stand worden gehouden.

Om een misdrijf te kunnen toerekenen aan een rechtspersoon moet kunnen worden aangetoond dat zowel het materieel als het intentionele element in de rechtspersoon verenigd waren en aan de rechtspersoon kan worden toegerekend. Een rechtspersoon wordt strafrechtelijk verantwoordelijk gesteld voor zijn eigen daderschap en is strafrechtelijk verantwoordelijk voor een misdrijf dat hij zelf heeft gepleegd.

De rechtspersoon heeft o.m. tot doel de opslag van machines en materialen voor grondwerken en maakt hiervan gebruik van de loodsen.

Beklaagde heeft in concreto opzettelijk gehandeld en heeft als zaakvoeder nagelaten zich te confirmeren met de vigerende wetgeving terzake. Nu hij de fout wetens en willens hebben gepleegd, is hij eveneens strafbaar.

In casu dient dan ook niet te worden onderzocht wie van de beklaagden de zwaarste fout heeft gepleegd.

*** *** ***

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2,38,40

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Wet 05.03.1952 art.1 en Wet 07.02.2003

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 19.12.2003 art. 23

Wetten 30.10.1998 en 26.06.2000 en KB. 20.07.2000 (i.v.m. euro)

Verordeningen (EG) nr. 1103/97, Raad van 17 juni 1997 en nr. 974/98, Raad van 3 mei 1998

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41

*** *** ***

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statueringe OP TEGENSPRAAK;

VERBETERT en VULT de dagvaarding als volgt aan:

Verdacht van te vanaf 29 januari 1996 tot 27 januari 2004, 5 loodsen en een terreinophoging in stand te hebben gehouden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

STELT VAST dat de instandhouding van de loodsen, *voor zover deze in woongebied of in agrarisch gebied liggen*, niet meer strafbaar is.

STELT VAST dat het misdrijf toerekenbaar is aan

Eerste beklaagde

VERKLAART beklaagde schuldig aan de instandhouding van de loodsen, *voor zover deze loodsen in landschappelijk waardevol gebied liggen*.

STELT VAST dat er eveneens feiten gepleegd werden na 31.12.2001, doch voor 01.03.2004, zodat de wet van 26.06.2000 op de opdecimen van toepassing is.

VEROORDEELT beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van 200 euro te vermeerderen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op 1.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen.

VERPLICHT de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag te betalen van 10 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 55 euro.

VERWIJST beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 58,82 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

LEGT aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Tweede beklaagde

VERKLAART beklaagde schuldig aan de
instandhouding van de loodsen, voor zover deze loodsen in landschappelijk
waardevol gebied liggen.

STELT VAST dat er eveneens feiten gepleegd werden na 31.12.2001, doch voor
01.03.2004, zodat de wet van 26.06.2000 op de opdecimen van toepassing is.

VEROORDEELT beklaagde voor deze feiten tot een
geldboete van 200 euro te vermeerderen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op
1.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen.

VERPLICHT de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het
bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag
te betalen van 10 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 55 euro.

VERWIJST beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze
voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van **58.82 euro**, doch niet
inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

LEGT aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd
bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting
op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

*** *** ***

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur het
herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet
zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door de strikte
naleving van de bouwvergunning van 18 mei 1992 onder verbeurte van een
dwangsom van € 125 per dag.

ZEGT VOOR RECHT dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur of het
college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt
uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar

op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gevonnist in openbare zitting van de DERTIENDE KAMER,
6 september 2005, alwaar zetelden:

, Ondervoorzitter, enige rechter,
, Substituut Procureur des Konings,
, Afgevaardigd Adjunct-griffie